

Ο Γέρος χωρίς γλυκερά τραγούδια και ένας αναπλιώτικος μύθος

Η ΑΛΛΗ ΟΨΗ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

του Αντιπτεράρχου (Ι) ε.α. Θεόδωρου Παπαδόπουλου της 45^{ης} Σειράς Ιπταμένων της ΣΙ

Τιμής ένεκεν στο γέρο Στρατηγό και ελευθερωτή της Ελλάδας
(Μετά τους επίσημους εορτασμούς της Γιάννας)

Σαν σκιές περνούν τα χρόνια και οι εικόνες...

Μια απόπειρα επανάστασης καταρρέει. Ένας καπετάνιος άτακτων στρατιωτικών κυνηγείται πάνω στα βουνά μεταξύ Αρκαδίας, Λακωνίας και Μεσσηνίας... 1770. Η οικογένεια ακολουθεί άλλο δρομολόγιο... Καταδιώκεται από Τουρκαλβανούς μισθοφόρους του σουλτάνου.....

Η γυναίκα του καπετάνιου έγγυος. Την πιάνουν οι πόνοι κάτω από μια ελιά. Την ξεγεννάνε άλλες κυνηγημένες. Γεννιέται ένα αγόρι..... αρχίζουν οι μύθοι..... το αγόρι δεν θέλει γάλα και αναλαμβάνουν οι νεράιδες..... το αγόρι ήταν από γεννησιμιού του καταδικασμένο να ζήσει στον μύθο... το θεωρούν δώρο του Θεού.....τον βαφτίζουν **Θοδωρή**.

Μετά δέκα χρόνια βλέπει τις πρώτες εικόνες της ζωής. Μια πυραμίδα από κομμένα κεφάλια στο έμπα της Τριπολιτσάς και μετά το κεφάλι του πατέρα του. Ξεκινάει την ζωή, ορφανός, περιφρονημένος, καταδιωγμένος. Μπαίνει στην Τριπολιτσά με φορτώματα ξύλα. Καταλαβαίνει ποιοι είναι πλούσιοι και ποιοι φτωχοί. Οι Τούρκοι έχουν την γη και οι τραπεζίτες (Εβραίοι και Έλληνες) το χρήμα... ο λαός έχει μόνο τον ιδρώτα του προσώπου του... Βλέπει την Τριπολιτσά και βλέπει τον πλάτανο όπου έχουν κρεμαστεί θείοι και ξαδέρφια του. Εκατόν σαράντα τόσοι από τη σειρά του λένε.....

Είναι μικρός, αλλά παίρνει την απόφαση...

Το μόνο επάγγελμα που μπορεί να κάνει είναι κλέφτης... είτε παράνομος είτε νόμιμος (φύλακας ορεινών διαβάσεων)..... Δεν τον αφήνουν..... Όλοι μαζί εναντίον του!!!!. Τούρκοι, προεστοί, κοτζαμπάσηδες, κλήρος, τραπεζίτες (Έλληνες και Εβραίοι), δημογέροντες και πρόκριτοι. Ξεκινάνε μια άνευ προηγουμένου εκκαθαριστική επιχείρηση (τύφλα να έχουν Γερμανοί και Ταγματασφαλίτες μαζί, μετά 130 χρόνια). Θέλουν να τον διώξουν από το Μαίναλον όρος (αυτός το έλεγε Τρίκορφα) και τον Ζαχαριά από τον Πάρνωνα (κι εκείνος το έλεγε Μαλεβό).

Διωγμένος, κυνηγημένος, πρόσφυγας στην Ζάκυνθο... Υπηρετεί μισθοφόρος σε όποιον ανήκουν τα Επτάνησα... Γάλλοι, Άγγλοι, Ρώσσοι... Τον προβιβάζουν σε αξιωματικό, του δίνουν και την περικεφαλαία.....

Τελειώνουν οι πόλεμοι... Ξεκινάει την πειρατεία... με τον Νικοτσάρα στο Βόρειο Αιγαίο... Ξεμένει από καπνό (τον σνίφαρε, αν δεν σας σοκάρει η λεπτομέρεια). Ξύνει την καρβουνάδα του τσιμπουκιού για να την

ρουφήξει..... Σιχαίνεται τον εαυτό του και κόβει το κάπνισμα. Οι Τούρκοι σκοτώνουν τον Νικοτσάρα και τελειώνει η περιπέτεια.

Τον δέχονται και πάλι στην Ζάκυνθο. Χασάπης. Για να ζήσει την φανελιά του. Παραπλήσια δουλειά. Αντί για Τούρκους τεμαχίζει αρνάκια. Πεθαίνει η γυναίκα του η Κατερίνα Καρούσου Την κλαίει απαρηγόρητα. Σηκώνει μόνος του τον δίσκο με τα κόλλυβα στο κεφάλι και μετά τα μοιράζει ο ίδιος. Δάκρυσε και μοιρολόγησε όλη η Ζάκυνθος.....

Μυείται στο μυστικό της μεγάλης εξέγερσης. Δίνει τον όρκο των Φιλικών σαν ταπεινός βλάμης. {α) αδερφοποιητοί ή βλάμηδες, β) οι συστημένοι, γ) οι ιερείς δ) οι ποιμένες ε) οι αφιερωμένοι στ) οι αρχηγοί των αφιερωμένων} είναι οι βαθμοί των μυημένων... (ο τίτλος του βλάμη που ξύνιζε στον Αγγλοθρεμμένο Σπυρίδωνα Τρικούπη).

Μεταβαίνει στην Μάνη. Προσποιείται ότι πάει να αγοράσει ζωντανά για το χασάπικο. Το σχέδιο της Φιλικής είναι του Ευαγγελισμού να βρει τον Μωριά ξεσηκωμένο. Την προηγούμενη μπαίνουν στην Καλαμάτα 23 του Μάρτη.... Αιφνιδιαστική κίνηση. Οι αντίπαλοι εγκαταλείπουν την πόλη... 2.500 Μανιάτες δεν ήταν η καλλίτερη παρέα για τους Τούρκους. Η Καλαμάτα είναι λεύτερη. Δοξολογία.

Ο Κολοκοτρώνης φοράει την περικεφαλαία... δεν έχει στρατιώτες δικούς του εκεί. Δίνει γνώμες για το πως θα συνεχίσουν. Δεν τον ακούει κανένας. Προχωράει μόνος. Ανεβαίνει στα βουνά της Αρκαδίας. Με το σόι του φτιάγνει το πρώτο στράτευμα... (Νικηταράς, Πλαπούτας, Αποστόλης Κολοκοτρώνης, Πάνος και Γενναίος). Στρατόπεδο στο Βαλτέτσι. Το διαλύουν οι εχθροί... Εκτός από παλικαριά χρειάζεται και μυαλό. Το ξαναστείνει. 9.000 Τούρκοι επιτίθενται σε αλλεπάλληλα κύματα. 13 ώρες συνεχόμενη μάχη. Το στήσιμο των δυνάμεων αριστουργηματικό. Η νίκη φυσικό επακόλουθο.

Γεννιέται ο μύθος του μεγάλου στρατηγού.

Δεύτερη ιδέα... η γράνα... εκατό χρόνια προτού γίνουν της μόδας στην Ευρώπη τα χαρακώματα, τα εφαρμόζει... Μεταφέρει τον πόλεμο στα οροπέδια της Μαντινείας και της Τεγέας... εξουδετερώνει το πλεονέκτημα του ιππικού. Τον περικυκλώνουν από μπροστά και πίσω φωνάζει δυνατά «πλάτη με πλάτη ρε παιδιά και τους πετσοκόβει. Ο κλέφτης – μισθοφόρος –χασάπης – πειρατής διδάσκει την τέχνη του πολέμου. Τον πιστεύει και τον ακολουθεί ο λαός. Ικανή και αναγκαία συνθήκη να τον μισήσουν κλήρος-γεωκτήμονες-έμποροι-καραβοκυραίοι-κοτζαμπάσηδες- γραμματιζούμενοι (τα τέκνα του διαφωτισμού!!!)

Δεν είχε κανένα δικαίωμα να διατάξει, έπρεπε να πείσει, να ενθουσιάσει, να καθοδηγήσει από κοντά.

Η Τριπολιτσά πέφτει... Αρχίζει ένας μαραθώνιος περιθωριοποίησής του... Μέχρι που μπροστά στο Ανάπλι σήνεται μια πολιτεία από τσαντάρια. Είναι ο Δράμαλης με 30.000 στρατό. Η Κυβέρνηση εξαφανισμένη. Ο λαός φοβισμένος. Κάνει συμμαχία με ένα μέρος των εχθρών του και αποκαθιστά

την εθνική ενότητα. Και μετά αρχίζει τα κόλπα: Καμμένη γή: Ο Τσώκρης κατακαίει την πεδιάδα της Αργολίδας), ψυχολογικός πόλεμος (ψεύτικες φωτιές στα βουνά γύρω από το Ανάπλι για να φαινόμαστε πολύ) Δίδαξε και ειδικές επιχειρήσεις πριν το Defense College. Δίδαξε και Βιολογικό πόλεμο (ρίχνουμε ψοφίμια σε όλα τα πηγάδια της Αργολίδας),. Κάνει κυκλωτική κίνηση (όλα τα ημιορεινά γύρω από την αργολική πεδιάδα πιασμένα) και αναγκάζει τον αντίπαλο να κάνει τον θανάσιμο ελιγμό προς τα πίσω για να ξεχειμωνιάσει (στα Δερβενάκια) και συντριβει τους εισβολείς.

Μετά τα Δερβενάκια η σειρά της δικιάς μας πόλης. Οι πολιορκούντες το Ανάπλι σε αυτόν υπακούν. Ο Σταϊκόπουλος σε όλους φωνάζει πως είναι ανιψιός του (ήταν). Όταν παίρνει την πόλη μας για ένα χρόνο την εξουσιάζει. Δεν αφήνει την Κυβέρνηση να πλησιάσει εδώ (για διαδικαστικούς λόγους, έπρεπε να ξαναγίνει Εθνοσυνέλευση)....

Είναι φανερό πως έχει σχηματιστεί μια συμμαχία εξουσίας, που δεν θέλει να τον βλέπει ούτε ζωγραφιστό. Από την παλικαριά δεν πέφτει, πρέπει να τον πάνε σε άλλα κόλπα... Η βασική ιδέα είναι πώς θα μετατρέψουμε την Ελλάδα σε μια αποικία χρέους και θα τεθούμε υπό την προστασία της Αγγλίας.

Προσπαθεί να διευρύνει τον κύκλο της επιρροής του. Συμμαχεί με ένα μέρος των ορκισμένων εχθρών του. Οδηγείται σε δύο εμφύλιους πολέμους..... αποτέλεσμα, χάνει τον ένα του γιό (από αδερφοκτόνο βόλι) και ο ίδιος κλείνεται στην φυλακή.....

Ο Κουντουριώτης τον συνέλαβε και τον πήγανε στην Ύδρα στη φυλακήένας χωρικός βλέποντας τον και κλαίγοντας του φωνάζει «αυτό είναι άδικο στρατηγέ»σώπασε ωρέ του λέει ο Γέρος του Μωριά «το χειρότερο θα ήταν να με πήγαιναν δίκαια» Έκανε και χωρατά (χιούμορ)

Πάλι η τύχη αλλάζει. Οι νικητές των εμφυλίων έχουν κάνει την Ελλάδα ρημαδιό. Οι Τουρκοαιγύπτιοι καταλαμβάνουν την μισή Πελοπόννησο. Μπροστά στην γενική κατακραυγή, τον απελευθερώνουν και του ξαναδίνουν την διοίκηση του στρατού (Ο Πρωθυπουργός προτίμησε να πάει στο σπίτι του επικαλούμενος κρουολόγημα). Βγάζει για άλλη μια φορά το φίδι από την τρύπα... Πόλεμος ελιγμών και παρτιζάνικος πόλεμος. Δεν αφήνει τον εχθρό να διαλέξει το πεδίο της μάχης. ... «Ο Μπραϊμης μου επαράγγειλε μια φορά γιατί δεν στέκω να πολεμήσωμεν (κατά μέτωπον). Εγώ του αποκρίθηκα, ας πάρη πεντακόσιους, χίλιους, και παίρνω και εγώ άλλους τόσους, και τότε πολεμούμε, ή αν θέλη ας έλθη και να μονομαχήσωμεν οι δύο. Αυτός δεν με αποκρίθηκε εις κανένα. Και αν ήθελε το δεχθή το έκαμνα με όλην την καρδιάν, διότι έλεγα αν χανόμουν, ας πήγαινα, αν τον χαλούσα, εγλύτωνα το έθνος μου».. Παράλληλα καθαρίζει το εσωτερικό μέτωπο :

1) Φωτιά και τσεκούρι στους προσκυνημένους,

2) Καθάρισμα στους “ψεκασμένους” του ψευδοπροφήτη Παπουλάκου.(σ.σ. έχω κάνει ανάρτηση παλιά για τον παπουλάκο)

Οι εχθροί του όμως συνεχίζουν. Προσπαθούν να του φορέσουν καπέλο, φιλέλληνες στρατιωτικούς. Πρώτα τον Φαβιέρο και μετά τον Τσωρτς (παλικάρια μεν, εντελώς άχρηστοι δε). Με τον ερχομό του Καποδίστρια βρίσκει δικαίωση...Με τους Βαυαρούς πάλι για την χάρση...

Είχα ακούσει έναν ωραίο αστικό μύθο για την σύλληψή του από τους Βαυαρούς. (τον άκουσα στις 19 (!!!!!!!) Απρίλη του 1967, στο καφενείο του Δημ. Καλκούνου, δίπλα στα ΚΤΕΛ. Είχε έρθει ένας θίασος στο κινηματοθέατρον Κορωνίς – στο νυν ΑΒ -- και όλο το Ανάπλι μίλαγε για αυτό.... Δύο ημέρες πριν από το πραξικόπημα της χούντας).

Λέει: Ότι ο Ρώσος Ναύαρχος ο Ρίκορδ τον ρώτησε τον γέρο πώς νοιώθει με την Αντιβασιλεία....

Απάντησε: Να σου πω Ναύαρχε μου, όταν ήμουν κλέφτης και κυνηγημένος και ήθελα να κοιμηθώ, έβαζα τα τσαρούχια μου για μαξιλάρι. Όταν έγινα στρατηγός και κατέβηκα στον κάμπο, είχα μαξιλάρι, αλλά πέταγα τα τσαρούχια μου έξω, γιατί μου μύριζαν..... γιατί ήταν ξένα.....

Οι ρουφιάνοι (είδος εν περισσειά στην πόλη μας, αλλά και σ' όλη την Ελλάδα) το μετέφεραν στους Αντιβασιλείς και μετά άρχισε το κυνήγι...

Όμως οι μύθοι δεν τελειώνουν έτσι... Μόλις μετετράπη η ποιινή σε ισόβια μεταφέρθηκε με τους ισοβίτες στον προμαχώνα του Μιλτιάδη... ...όταν μετετράπη η ποιινή του στα είκοσι χρόνια είπεθα τον γελάσω τον Βασιλιά δεν θα προκάνω να την εκτίσωΠήρε χάρηΜετά έπιασε γκόμενα !!!!! και έκανε στα 63 του παιδί...Του έδωσε το όνομα Παναγιώτης το όνομα του αδικοχαμένου Πάνου.... Ήταν μια καλόγρια από αυτές που έκλεισε τα Μοναστήρια η Αντιβασιλεία...και την είχε για «οικιακή βοηθό» (aide domestique).....

Την αγάπησε και την σεβάστηκε.....

Τελευταία φορά ήρθε με το παιδί αυτό στο Ανάπλι λίγο πριν πεθάνει. Νοικιάσαν αγωγιάτες που έκαναν πιάτσα μπροστά από την Πύλη της Ξηράς και ξεκίνησαν... ...ούτε χαρτιά, ούτε τίποτε... ...σε όλους συγγενείς και συμπολεμιστές να ακούσουν από το ίδιο του το στόμα..... βροντοφώναξε ότι είναι γιός του ...ο Παναγιωτάκης έγινε στρατιωτικός και Διοικητής της Σχολής των Ευελπίδων και του έχουν άγαλμα στην παλιά Ευελπίδων- νυν Δικαστήρια).

Αυτό ήταν η καλύτερη ληξιαρχική πράξη Ήταν τίμιος Άντρας και είχε αχαμνά.....Έκανε κι άλλη γραφειοκρατική αναγνώριση του παιδιού μαζί με την διαθήκη ...(θα μιλήσουμε σε άλλο σημείωμα γιαυτό)

Μίλησε και στους νέους μαθητές στην Πνύκα την 8η Οκτωβρίου 1838. .Δεν ήξερε γράμματα, τους μίλησε αφηγώντας τους το παρελθόν επειδή έβλεπε το μέλλον.

«Παιδιά μου.

Εἰς τὸν τόπον τούτον, οὗ ἐγὼ πατῶ σήμερον, ἐπατοῦσαν καὶ ἐδημηγοροῦσαν τὸν παλαιὸν καιρὸν ἄνδρες σοφοί, καὶ ἄνδρες μετὰ τοὺς οὗσους οὐκ εἶμι ἀξιὸς νὰ συγκριθῶ καὶ οὔτε νὰ φθάσω τὰ ἴχνη των. Ἐγὼ ἐπιθυμοῦσα νὰ σὰς ἰδῶ, παιδιὰ μου, εἰς τὴν μεγάλην δόξαν των προπατόρων μας, καὶ ἔρχομαι νὰ σὰς εἰπῶ, ὅσα εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἀγῶνος καὶ πρὸ αὐτοῦ καὶ ὕστερα ἀπ' αὐτὸν ὁ ἴδιος ἐπαρτήρησα, καὶ ἀπ' αὐτὰ νὰ κάμωμε συμπερασμοὺς καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν σὰς, μολονότι ὁ Θεὸς μόνος ἡξεύρει τὰ μέλλοντα.....

.....
.....

Οἱ παλαιοὶ Ἕλληνας, οἱ πρόγονοί μας, ἔπεσαν εἰς τὴν διχόνοια καὶ ἐτρώγονταν μετὰ τοὺς, καὶ ἔτσι ἔλαβαν καιρὸν πρῶτα οἱ Ῥωμαῖοι, ἔπειτα ἄλλοι βάρβαροι καὶ τοὺς ὑπόταξαν. Ὑστερα ἦλθαν οἱ Μουσουλμάνοι καὶ ἔκαμαν ὅτι ἠμποροῦσαν, διὰ νὰ ἀλλάξῃ ὁ λαὸς τὴν πίστιν τοῦ.....

.....
.....

Σαν εἶδε τούτον ὁ σουλτάνος, διόρισε ἕνα βιτσερέ (ἀντιβασιλέα), ἕνα πατριάρχη, καὶ τοῦ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν τῆς ἐκκλησίας. Αὐτὸς καὶ ὁ λοιπὸς κλήρος ἔκαμαν ὅτι τοὺς ἔλεγε ὁ σουλτάνος. Ὑστερον ἐγέναν οἱ κοτζαμπάσηδες (προεστοί) εἰς ὅλα τὰ μέρη. Ἡ τρίτη τάξις, οἱ ἔμποροι καὶ οἱ προκομμένοι, τὸ καλύτερον μέρος των πολιτῶν, μὴν ὑποφέροντες τὸν ζυγὸν ἔφευγαν, καὶ οἱ γραμματισμένοι ἐπήραν καὶ ἔφευγαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα των, καὶ ἔτσι ὁ λαὸς, ὅστις στερημένος ἀπὸ τὰ μέσα τῆς προκοπῆς, ἐκατήντησεν εἰς ἀθλίαν κατάστασιν, καὶ αὕτη αὐξάνει κάθε ἡμέρα χειρότερα· διότι, ἀν εὐρίσκετο μετὰ τοῦ λαοῦ κανεὶς μετὰ ὀλίγην μάθησιν, τὸν ἐλάμβανε ὁ κλήρος, ὅστις ἔχει προνόμια, ἢ ἐσύρετο ἀπὸ τὸν ἔμπορον τῆς Ἑυρώπης ὡς βοηθὸς τοῦ ἢ ἐγένετο γραμματικὸς τοῦ προεστοῦ.....

.....
.....

Εἰς τὸν πρῶτον χρόνον τῆς Ἐπαναστάσεως εἶχαμε μεγάλην ὁμόνοια καὶ ὅλοι ἐτρέχαμε σύμφωνοι. Ὁ ἕνας ἐπήγεν εἰς τὸν πόλεμον, ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἔφερνε ξύλα, ἡ γυναῖκα τοῦ ἐζύμωνε, τὸ παιδί τοῦ ἐκουβαλοῦσε ψωμί καὶ μπαρουτόβολα εἰς τὸ στρατόπεδον καὶ εἴαν αὕτη ἡ ὁμόνοια ἐβαστοῦσε ἀκόμη δύο χρόνους, ἠθέλαμε κυριεύσει καὶ τὴν Θεσσαλίαν καὶ τὴν Μακεδονίαν, καὶ ἴσως ἐφθάναμε καὶ ἕως τὴν Κωνσταντινούπολιν.....

.....
.....

Ἀπὸ τότε ἤρχισεν ἡ διχόνοια καὶ ἐχάθη ἡ πρώτη προθυμία καὶ ὁμόνοια.....

.....
.....

Εγώ, παιδιά μου, κατά κακή μου τύχη, εξ αιτίας των περιστάσεων, έμεινα αγράμματος και δια τούτο σας ζητώ συγχώρηση, διότι δεν ομιλώ καθώς οι δάσκαλοι σας. Σας είπα όσα ο ίδιος είδα, ήκουσα και εγνώρισα, δια να ωφεληθήτε από τα απερασμένα και από τα κακά αποτελέσματα της διχονοίας, την οποίαν να αποστρέφεσθε, και να έχετε ομόνοια. Εμάς μη μας τηράτε πλέον.....

Είπε πολλά ο Γέρο Στρατηγός και κατέληξε

Εις εσάς μένει να ισάσετε και να στολίσετε τον τόπο, οπού ημείς ελευθερώσαμε και, δια να γίνη τούτο, πρέπει να έχετε ως θεμέλια της πολιτείας την ομόνοια, την θρησκεία, την καλλιέργεια του Θρόνου και την φρόνιμον ελευθερία.

“ Τελειώνω το λόγο μου. Ζήτω ο Βασιλεύς μας Όθων! Ζήτω οι σοφοί διδάσκαλοι! Ζήτω η Ελληνική Νεολαία!»

Τέλος μια μέρα σαν τούτες πήγε στο Παλάτι σε μια «χοροεσπερίς», έφαγε καλά, ήπια καλά και χόρεψε τον βαρύ τον Τσάμικο (θυμηθείτε σχετικό ποίημα του Αντώνη Λεκόπουλου -Αναπλιώτη).

Ευτυχισμένος έπεσε, κοιμήθηκε και δεν ξαναξύπνησε.

Αιωνία σου η μνήμη Ελευθερωτή της Ελλάδας

Έγραψε ο Τόλης Κοΐνης και συμπλήρωσε - διασκεύασε ο υπογράφων

Θοδωρής Παπαδόπουλος
Αντιπτεράρχος (I) ε.α. της 45^{ης} Σειράς Ικάρων

(ΥΓ1): Ναι, είναι επετειακό και πολύ μικρό σε σχέση με την πολυτάραχη και ΜΕΓΑΛΕΙΩΔΗ ζωή του για τα 200 χρόνια της παλιγγενεσίας.

(ΥΓ2): Ο βίος και η πολιτεία του είναι άγνωστα στους μαθητές μας... Δεν τα διδάσκονται, γιατί κάποιοι δεν θέλουν να τα μαθαίνουν.

(ΥΓ3): Η φωτογραφία είναι της Πέμπτης 9 Οκτωβρίου 1930: Η πομπή με τα οστά του Θ. Κολοκοτρώνη στην οδό Σταδίου κατά την μεταφορά των. και το Ηρώον που τοποθετήθηκαν τα οστά στην Τριπολιτσά.

